

ЗЛАТНАТА ЯБЪЛКА.

Народна приказка, илюстрирана отъ Г. Атанасовъ

Въ двора на една жена растло ябълчево дърво. Всѣка година дървото раждало по една златна ябълка. Щомъ узрѣла ябълката, идвала една хала и я откъсвала.

Жената имала трима синове.

Отишълъ най-големиятъ синъ при майка си. Рекълъ ѝ:

— Мале, дай ми ножъ и орѣхи. Ще отида да вардя ябълката.

Взелъ той ножъ и орѣхи. Отишълъ при дървото. Почналъ да троши орѣхитѣ. Но изведнажъ халата долетѣла, грабнала ябълката и избѣгала.

На другата година по-малкиятъ синъ рекълъ на майка си:

— Мале, тая година азъ ще вардя ябълката. Дай ми ножъ и орѣхи.

И той отишълъ при дървото. Затрошилъ орѣхи. Но пакъ изфукала халата. Грабнала ябълката.

На третата година най-малкиятъ синъ отишълъ при майка си. Рекълъ ѝ.

— Мале, дай сега на мене ножа. Азъ ще вардя ябълката.

— Ехъ, сине, — рекла майка му. — Батювцитѣ не можаха да я увардятъ, че ти ли!

— Ще се опитамъ.

И той взелъ ножа. Качилъ се на дървото. Седналъ близу до златната ябълка. Щомъ дошла халата, той я мушналъ съ ножа. Халата изпищѣла и избѣгала. Синътъ откъсналъ ябълката. Занесълъ я на майка си. Рекълъ ѝ:

— Мале, нѣ ти ябълката. Азъ наранихъ халата. Ала трѣбва съвсемъ да се отървемъ отъ нея.

— Да си живъ, сине! — казала майка му. — Ти засрами братята си. Ето ги, и тѣ идатъ.